

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntagma Iuris || Vniversi, Atqve Legvm || Pene Omnivm
Gentivm, Et || Rervm Pvblicarvm Præcipvarvm,||**

Grégoire, Pierre

Francofurti ad Mœnum, M.D.XCIX.

VD16 VD16 G 2999

12 Quibus modis tollatur vel mutetur hypothecaria seu pignoratitia actio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97739)

creditor, vt paulo ante explicauimus, in ius eius succedat, l. 1. si antiq. cred. pign. vend. C. nam tunc soluitur prioris obligatio, & alius succedit, vel si alius quam creditor vendat: vel debitor sol-

uat: vel alius pro eo, non retenta nominatim hypotheca. sicutur eadem. l. 2. 3. Et si de iis qui in prior. cred. loc. succ. l. 1. quib. mod. pign. vel hypoth. sol. P.

DE VERBORVM OBLIGATIONIBVS,

LIBER XXIII.

De Stipulationibus. Cap. 1.

Lib. 3. Inst. tit. 16. Lib. 45. P. tit. 1. Lib. 8. C. tit. 38.

- 1 Oratio imago mentis, vnde consensu certior significatio & obligatio.
- 2 Sponsio quid, & ab sponte dicta.
- 3 Stipulatio quare verborum dicta obligatio, quid spes, stipendiave.
- 4 Stipulationis definitio: & num contractus.
- 5 Stipulationum diuisio, in conuentionales, & non conuentionales.
- 6 Rursus non conuentionales, pratorie, iudiciales, communes, & qua.
- 7 Pratorie iudiciales, iudicatum solui, rem ratam haberi, &c.
- 8 Procurator ad lites quando satisfare tenetur, & quid satisfactio.
- 9 De satisfactionibus iudicialibus.
- 10 Cautionales stipulationes qua.
- 11 Communes qua.
- 12 Dupla stipulationes, & adilitia.
- 13 Communia pratoris stipulationibus.
- 14 Stipulationum conuentionalium subdiuisio, in principales & accessorias: & qua sint, quidq, in illis considerandum, reus, primus que in stipulationem veniunt.
- 15 Res stipulata quid producat, si in commercio non sit.
- 16 Stipulari non possunt res propria, possunt facta, sed possibilia, nec turpia.
- 17 Consensus in re stipulata adesse debet.
- 18 Persona qua idonea sunt stipulandi, & 20.
- 19 Stipulatio iuris civilis est.
- 20 Alteri facta stipulatio, quando valet etiam absenti, iung. 26.
- 21 Reus stipulandi, & reus promittendi quis discatur.
- 22 Stipulandi que forma: ne inter absentes, per epistolam, nuntiu, sed utroq, loquentis, & presente in continenti fiat.
- 23 Verborum stipulandi auti que formula, illaq, sublati.
- 24 Stipulatio quando, & in quibus pro facta suppletur.
- 25 Stipulationum utilitas.
- 26 Stipulatio absenti an fiat.
- 27 Stipulationes transeunt in heredes.
- 28 Stipulationum duo fines, ad dandum, aut faciendum, aut vtrumq, vnde stipulationum a iis diuisio, in dando, & faciendum consistendum.
- 29 Agere, facere, gerere, differunt.
- 30 Verborum obligatio habet actionem prestationis fidei, quare.
- 31 Stipulationes sua natura sunt omnes cautionales.

Mgo mentis & animi cuiusq, vt ait Dionysius Halicarnassus, est oratio, in praefat. histor. Et Aristoteles, πρὸς ἑρμηνείας, ἐστὶ μὲν ὄρα ἐν τῇ φωνῇ, τὸν δὲ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν ἄλλου συμβολα, καὶ τὴν ψεφόμενα, τὸν δὲ τῆς φωνῆς. Sunt igitur voces, eorum que in anima sunt symbola: & scripta, eorum que in voce. Et proinde ex verbis consensus iudicium certius habitum est, quam ex rei interuentu, cum homo animal sit ζῷον, quod Graecis & rationale & loquens dicitur: quare & D. Basilus ait, ἐν γράμματα τὸ σῆμα τὸν λόγον, iudicium quod visamus, orationem esse vnum. D. Basilus epistol. 176. Traditque idem auctor, sermonem seu locutionem Deum hominibus largitum, propter conseruationem communicationis societatis humanae: & ad communicationem secretorum mentis, quae alius nisi eo modo cognoscere queat, idem D. Basil. in homil. ad illa verba, Moyses attende tibi, neque quicquam aiud voluisse praesentit, quam dixerit: nec dixisse, quae iam quod prius mente agitantur. l. i. amb. quis, de rebus dubi. in P. l. Labeo, de supell. legat. Et cum in verbis nulla est ambiguitas, frustra voluntatis quaeque

mouetur. l. ille aut ille, & l. non aliter, de legat. 3. Si igitur quis verbis promiserit, placuit inde, veluti ex consensu expresso nasci obligationem. Et cornu bos capitur, verbis ligatur homo: aut vt alii notant,

Verba ligant homines, iamentorum cornua funus. gloss. in §. 1. de oblig.

Concipiantur autem verba eo modo, quo mens obstringendi confert, quibus de voluntate sua propria sponte testantur contra-hentes, vt certum quid libere constituant. Hoc enim verbu sponsonis auctore Varrone, significat: Respondisse, inquit, Varro §. de ling. Lat. quis filiam dicebatur, quod de sponte eius, id est, voluntate exierat. Et postea, Sic depondisse animum quoq, dicitur, vt depondisse filiam, quod sua sponte statuerat finem, a qua sponte dicere, conpondere quoque dixerunt, cum a sponte responderetur, id est, ad voluntatem rogantis. §. 1. de verb. oblig. Verborum igitur obligationem, stipulationem dicimus, quod stipulum apud veteres firmum appellabatur, forte ab stipite: non vt voluit Varro, ab stipe, pecunia scilicet quam stipulari soleamus; Varr. 4. de ling. Lat. quamuis secundum eundem, qui pecuniam alligat, stipulari & restipulari dicitur, & inde stipendia, quod aes antiqui stipem dice-re, ab stipando, id est, componendo, quo minus loci contineret pecunia. Est & spōsio stipulatio, iuxta Varronem, a voluntario & sponte, vnde & spondere & responderi, cum ad voluntatem rogantis dicitur & spondetur, id est, inquit, responderi, Varro in §. de ling. Lat. quod & probant iura. l. 2. de sponsio. P. l. sponsio appellatur, de verb. sign.

Stipulatio est verborum conceptio, quibus is qui interrogatur, daturum, facturumve se id quod interrogatus est, respondet. l. §. stipulatio, de verb. oblig. l. §. verbis, & l. obligamur aut re, de acti. §. 1. de verb. oblig. Stipulator secundum Priscianum idem equod interrogo, glossa in §. praerea, in verbo stipulatus quib. mod. vel. oblig. P. atque inde stipulatus, interrogans in finitione non memini contractas, cum omnis stipulatio contractus non sit nisi conuentionalis, & potius refertur ad actum: vt quod sine verbis sit ad gestus: & ad contractum οὐδὲν ἀγνοῦν, l. si non fortem, 26. §. si decem, de v. sur. in P.

Stipulationum tria conuentionales sunt, aliae non conuentionales. l. stipulationum aliae, §. conuentionales de ver. oblig. P. Conuentionales vocat Pomponius, quae ex conuentione reorū fiunt quarum totidem genera sunt, quot pene dixerim rerum contrahendum. Nam & ipse ex verborum obligatione fiunt, & pendunt ex negotio contracto. l. Labeo, 29. de verb. sign. in P. Iulianus conuentionales dicit, quae ex conuentione vtriusque partis concipiuntur, hoc est, neque iussu iudicis, neque iussu pratoris. §. conuentionales, de diuis. stipulat. ap. Inst. in lib. 3. tit. 19. Sic liberae sunt conuentionalium formulae quia contrahentibus parum temperare pro arbitrio liberum est, l. §. si conueniat, de pos. P. l. in conuentionalibus, §. 2. de verb. oblig. cum diuersum sit in pratoris, ex quibus nihil immutandum est. d. l. in conuentionalibus, & l. nec ex pratorie, de regul. iur. in P.

Non conuentionales sunt, aut dumtaxat iudiciales, aut pratorie, aut communes. d. l. §. de verb. oblig. P. §. 1. de diuis. stipulat. Pratorie rursus, aut iudiciales, aut cautionales, aut communes l. de pret. stipulat. 46. P. tit. 5. Iudiciales sunt dumtaxat, quae a iudice officio proficiscuntur. d. l. §. iudiciales, de verb. oblig. & §. 1. vers. iudiciales, de diuis. stipulationum. Pratorie quae a iudice officio proficiscuntur. d. l. §. pratorie, & in §. pratorie, de diuis. stipulat. Inter iudiciales sunt, d. §. 1. de diuis. stipulat. de dolo cautio, d. §. 1. & §. iudiciales, l. s. exempl. in l. creditor, de pign. actio. P. de persequendo seru. qui in fuga est, & de eius restituendo pretio, d. §. 1. & l. si, cum exceptione §. quod si homo, l. redhibere, §. fir. de edil. edict. P. Differt igitur autem in pluribus iudiciales quae pratoris non sunt, a pratoris, quod pratorie ex pratoris auctoritate seu edicto proponantur, & possint sine iudicio praecedente peti. Iudiciales